

ΠΑΣΧΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το καταματωμένο Πάσχα του 1941 στα Ιωάννινα

Απρίλιος του 1941. Οι Έλληνες ήρωες στρατιώτες εξακολουθούν να μάχονται στα Βορειοπαιωνικά βουνά. Οι τραυματίες γεμίζουν τα νοσοκομεία, που ασφυκτιούν. Οι Γερμανοί, παραβιάζοντας τις διεθνείς συνθήκες και τους άγραφους νόμους της συνείδησης, βομβαρδίζουν ακόμα και τα νοσοκομεία. Οι γιατροί και περισσότερο οι αδελφές νοσοκόμες, όπως άλλωστε έκαναν από την αρχή του πολέμου, αδιαφορώντας για την προσωπική τους ξεκούραση και τη ζωή τους, δίνονται ολοκληρωτικά στο καθήκον, προσφέροντας περισσότερα από αυτά που μπορούν. Βρίσκονται νυχθημερόν κοντά στους ασθενείς, έχοντας να αντιμετωπίσουν πολλούς εχθρούς, με κυριότερο την ασέβεια των Γερμανών, όχι μόνον προς τις ζωές των πρώων στρατιωτών, αλλά και προς την Ανάσταση του Χριστού, αφού αυτή τη μέρα διάλεξαν να διαπράξουν μία απερίγραπτη κτηνωδία, βομβαρδίζοντας το 2ο Στρατιωτικό Νοσοκομείο, ανήμερα την Κυριακή του Πάσχα.

Εκείνη η Μεγάλη Εβδομάδα στο Νοσοκομείο των Ιωαννίνων έμελλε να σημαδέψει βαθιά όχι μόνο το Σώμα των Ελληνίδων Αδελφών, αλλά και ολόκληρη την Ελλάδα, που στέναζε από τα δεινά του πολέμου.

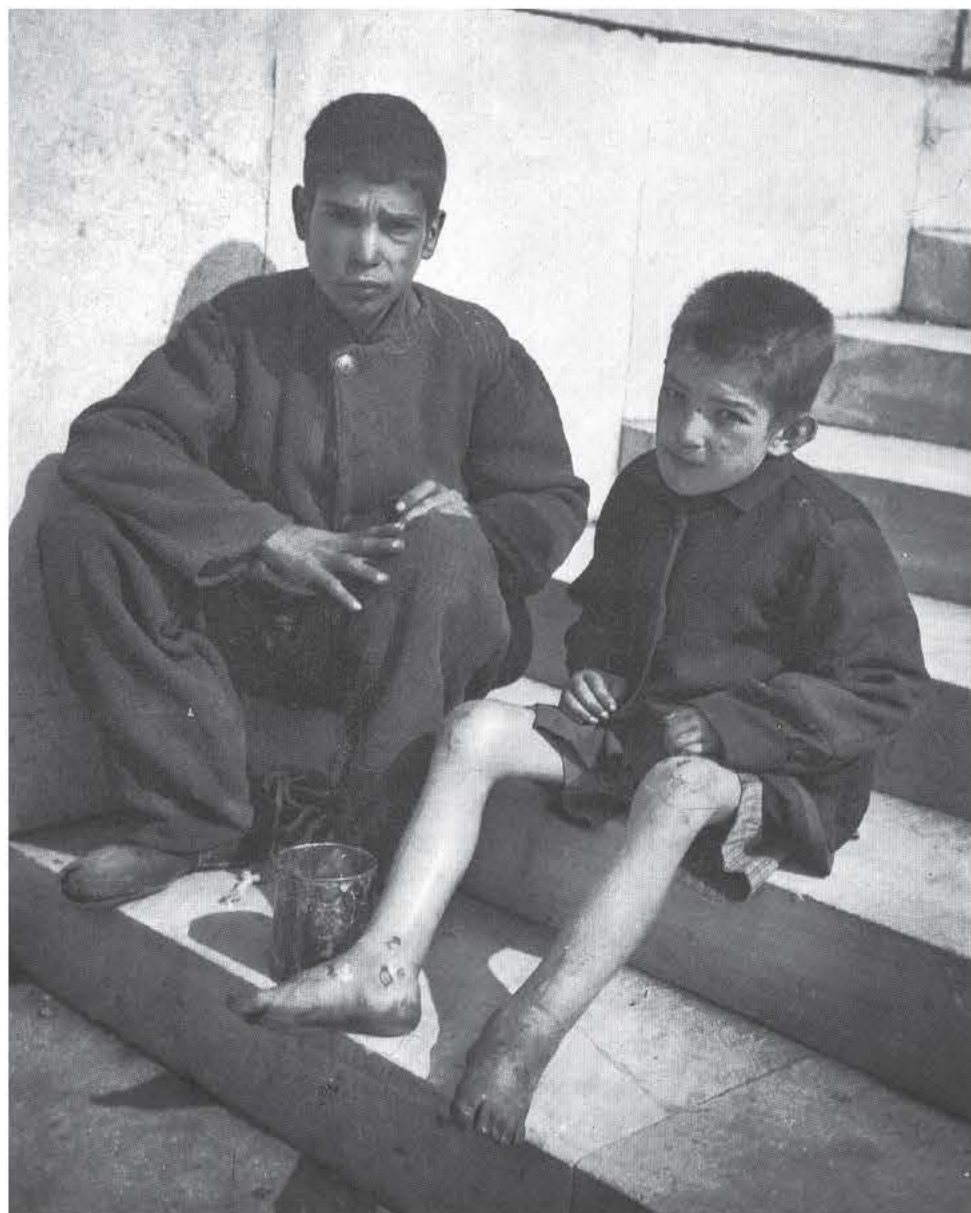
Μεγάλη Δευτέρα. Είχε κιόλας ξεκινήσει η Μεγάλη Εβδομάδα. Και οι αδελφές, όπως και οι Έλληνες στρατιώτες, ήδη από τον περασμένο Οκτώβριο του 1940 ζούσαν πιο κοντά τους τον Εσταυρωμένο. Έβλεπαν σταυρωμένη την Ελλάδα και πονούσαν ως τα κατάβαθα της ψυχής τους. Οι αδελφές, μέσα στα πολλαπλά καθημερινά τους καθήκοντα, είχαν και την ανύψωση του πεσμένου πηκτικού των παλληκάρων. Τις μεσημβρινές ώρες που δεν πήγαιναν να ξεκουραστούν, τους μιλούσαν για την Ανάσταση που μνηύσε η καρδιά τους και που περίμεναν. Φέτος όμως, το ήξεραν αυτό καλά, δε θα έβλεπαν την Ανάσταση της πατρίδας. Η βαριά μπότα των Γερμανών σε λίγο θα πατούσε αμείλικτη τα ελληνικά εδάφη. Η ελπίδα όμως δε χανόταν. Είχαν την ελπίδα της Ανάστασης μέσα τους και τη ζούσαν κάθε στιγμή.

Τη Μεγάλη Τρίτη και τη Μεγάλη Τετάρτη εξακολουθούσαν στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο των Ιωαννίνων να συρρέουν από το Μέτωπο δεκάδες τραυματίες, που περίμεναν στα φορεία τις αδελφές να τους τακτοποιήσουν. Κι εκείνες, χωρίς να σκεφθούν την ξεκούραση και τον εαυτό τους, με το χαμόγελο της καρτερίας, άπλωναν το χέρι να προσφέρουν ανακούφιση και σωτηρία. Μέσα στα άλλα τους

φάρμακα τους έδιναν και το λάδι από το Άγιο Ευχέλαιο που κατάφεραν να πάρουν. Τούτες τις μέρες είχαν περισσότερο μπροστά τους παράδειγμα μοναδικό τον Νυμφίο που ζώστηκε το λέντιο και έπλυσε τα πόδια των μαθητών Του. Με την ίδια ταπείνωση έπλεναν και φρόντιζαν και εκείνες τα ταλαιπωρημένα πόδια και τα σώματα των φαντάρων από τα κρουοπαγήματα και τα τραύματα και τους υπενθύμιζαν με το παράδειγμα και τα λόγια τους όλα όσα υπέμεινε Εκείνος για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ήταν 17 Απριλίου 1941, Μεγάλη Πέμπτη το πρωί, όταν άρχισε στην άλλοτε Παιδαγωγική Ακαδημία, που στεγαζόταν το νοσοκομείο, η διακομιδή των τραυματιών προς Άρτα, Αμφιλοχία και πιο νότια ακόμα. Οι γιατροί και οι αδελφές πηγαίνονταν σκεπτικοί και εκτελούσαν με ετοιμότητα και ακρίβεια τις διαταγές που δίνονταν. Η κίνηση ήταν ασυνήθιστη και πρόδιε τρόμο, διότι η αιτία ήταν γνωστή, παρόλες τις προφυλάξεις να μην ενοπείρουν το φόβο και τον πανικό. Όλοι ήξεραν ότι από μέρα σε μέρα οι Γερμανοί θα έφταναν ως την Αθήνα.

Το νοσοκομείο εκκενούτο «εν τάχει». Οι ώρες ήταν εναγώνιες και οι ημέρες μαρτυρικές. Οι αδελφές προσπαθούσαν να κρύψουν το φόβο τους κάτω από την αδιάλειπτη εκτέλεση του καθήκοντός τους. Μαζί με τους ασθενείς τους, με ηρωισμό και καρτερία, σήκωναν σαν άλλοι Σιμωνες Κυρηνάιοι ευλαβικά τον Σταυρό τους. Πόσο θα

ήθελαν και αυτές να βρίσκονται από ώρα στην Εκκλησία, και με τα τόσο ωραία τροπάρια, να συνόδευαν ειρηνικά τον Εσταυρωμένο κοντά στην οικογένειά τους! Όμως, όχι, εδώ και τόσοι μήνες είχαν κάνει ξεκούραση

το καθήκον τους και οικογένεια τους τόσοι τραυματισμένους φαντάρους. Αυτές τις αγίες ημέρες και η διευθύνουσα Μεσολωρά* επεχείρησε να τις διώξει, στέλνοντάς τις σάες στις οικογένειές τους, όλες όμως αρνήθη-